

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 34, 2017

Nummer 34, 2017

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2809](#) 07-11-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2812](#) 07-11-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2819](#) 07-11-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2815](#) 07-11-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2813](#) 07-11-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2818](#) 07-11-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2803](#) 31-10-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2804](#) 31-10-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2797](#) 31-10-2017

RECHTSPRAAK

Het als bewijsmiddel bezigen van een eerste indicatieve test, met andere resultaten dan latere testen, is zonder toelichting onbegrijpelijk.

Het middel klaagt over de motivering van de bewezenverklaring, in het bijzonder over het bezigen van het in de bewijsmotivering onder 11 opgenomen bewijsmiddel.

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 4 tot en met 15, is zonder nadere motivering, die ontbreekt, het gebruik van dit bewijsmiddel voor zover dat betrekking heeft op de testuitslag van de bemonstering van de schep, niet begrijpelijk.

Het middel klaagt daarover terecht.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-11-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2815

Zaaknummer: 16/01246

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 10a Opiumwet

RECHTSPRAAK

Het hof heeft ten aanzien van het verzoek tot overleggen van nieuwe stukken de hiervoor aan te leggen maatstaf miskend, dan wel zijn oordeel ontoereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt onder meer dat het hof artikel 414 lid 1 Sv heeft miskend door het verzoek van de verdachte tot het overleggen van een nieuw stuk af te wijzen.

Ingevolge artikel 414 lid 1 tweede volzin Sv zijn de advocaat-generaal bij het ressortsparket en de verdachte bevoegd voor of bij de behandeling van een zaak in hoger beroep nieuwe bescheiden of stukken van overtuiging over te leggen. De uitoefening van die bevoegdheid is evenwel onderworpen aan de eisen die voortvloeien uit de beginselen van een behoorlijke procesorde. Een algemene regel daaromtrent valt niet te geven. Van geval tot geval zal dus moeten worden beoordeeld of aan die eisen is voldaan, waarbij mede betekenis toekomt aan de (belastende dan wel ontlastende) aard van de over te leggen bescheiden of stukken en, indien het gaat om belastende bescheiden of stukken, aan de (al dan niet complexe) aard van de te berechten zaak en het stadium waarin de procedure zich bevindt.

Ingeval bij de behandeling van een zaak in hoger beroep door de advocaat-generaal dan wel door of namens de verdachte het verzoek wordt gedaan om nadere bescheiden of stukken van overtuiging over te leggen, zal de rechter een afwijzende beslissing op een dergelijk verzoek dienen te motiveren aan de hand van de hiervoor genoemde maatstaf (vgl. HR 29 juni 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL7709, NJ 2010/409).

In aanmerking genomen dat de voorzitter van het hof ter terechtzitting heeft medegedeeld dat het hof de door de verdachte op schrift gestelde bezwaren niet in ontvangst kan nemen, heeft het hof verdachtes verwijzingen naar zijn – op schrift gestelde – bezwaren kennelijk opgevat als een verzoek zijnerzijds het stuk over te kunnen leggen. Zo een verzoek is een verzoek in de zin van artikel 414 lid 1 tweede volzin Sv. Door te oordelen dat dit verzoek wordt afgewezen op de grond dat de verdediging van de verdachte bij pleidooi is gevoerd door diens raadsman en de advocaat-generaal niet meer zal kunnen reageren op dat stuk, heeft het hof onvoldoende inzicht gegeven in zijn gedachtegang. Het hof heeft ofwel de aan te leggen maatstaf bij de beoordeling van het verzoek miskend, ofwel, indien het dit niet heeft gedaan, zijn oordeel niet

behoorlijk gemotiveerd.

De klacht is gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-11-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2818

Zaaknummer: 16/02082

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: J. Boksem

Wetsartikelen: 414 Sv

RECHTSPRAAK

Opgelegde hechtenis ter zake van overtreding artikel 5 WVV 1994 is in strijd met de wet.

Het middel klaagt dat het hof hechtenis van langere duur heeft opgelegd dan wettelijk is toegestaan.

Het hof heeft de verdachte ter zake van het bewezenverklarde onder meer veroordeeld tot hechtenis voor de duur van drie maanden. Deze strafoplegging is in strijd met de weergegeven wettelijke bepalingen.

Het middel is derhalve terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de beslissing ter zake van de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-11-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2813

Zaaknummer: 16/01071

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 5 WVV

RECHTSPRAAK

Slagende klachten betreffende de kwalificatie van een opiumdelict en de tenuitvoerlegging van een voorwaardelijk opgelegde straf.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte het bewezenverklaarde heeft gekwalificeerd als een misdrijf. Het voert daartoe aan dat het bewezenverklaarde op grond van artikel 11 lid 6 Opiumwet een overtreding oplevert.

Artikel 11 lid 6 Opiumwet is van belang voor de beantwoording van de vraag of de in het tweede lid van artikel 11 Opiumwet bedoelde handelingen een misdrijf dan wel een overtreding opleveren; voor zover deze handelingen betrekking hebben op een hoeveelheid hennep van niet meer dan 30 gram zijn zij, ook in geval van opzet, niet ingevolge artikel 11 lid 2 Opiumwet als misdrijf strafbaar, maar worden zij bestreken door het eerste lid van dit artikel (vgl. HR 31 mei 1994, ECLI:NL:HR:1994:AD2114, NJ 1994/674).

Het hof heeft het bewezenverklaarde handelen gekwalificeerd als ‘opzettelijk handelen in strijd met een in artikel 3 onder B van de Opiumwet gegeven verbod’ en de verdachte te dier zake veroordeeld tot een gevangenisstraf van zestien dagen. Nu de bewezenverklaarde handeling betrekking heeft op een hoeveelheid hennep van niet meer dan 30 gram, levert deze ingevolge artikel 11 lid 6 Opiumwet een overtreding op van artikel 11 lid 1 Opiumwet. Het oordeel van het hof, dat het bewezenverklaarde handelen ingevolge artikel 11 lid 2 Opiumwet strafbaar is als misdrijf, is niet juist.

Het middel is terecht voorgesteld. De Hoge Raad zal de kwalificatie dienovereenkomstig verbeteren.

Het middel klaagt dat het hof de tenuitvoerlegging heeft gelast van een voorwaardelijk opgelegde straf, terwijl met betrekking tot die voorwaardelijke straf reeds een onherroepelijke last tot tenuitvoerlegging was gegeven.

Op grond van hetgeen in de conclusie van de advocaat-generaal onder 13 tot en met 16 is weergegeven, moet het ervoor worden gehouden dat het hof bij het bestreden arrest van 20 januari 2016 de tenuitvoerlegging heeft gelast van de bij vonnis van de Rechtbank Limburg van 24 december 2013 voorwaardelijk opgelegde jeugddetentie van drie maanden, in die zin dat

deze wordt omgezet in een gevangenisstraf van twee maanden. Bij een op 10 februari 2015 op grond van artikel 14j Sr gegeven beschikking heeft de Rechtbank Limburg de tenuitvoerlegging gelast van diezelfde voorwaardelijk opgelegde jeugddetentie van drie maanden, in die zin dat deze wordt omgezet in een taakstraf van 120 uren, subsidiair zestig dagen jeugddetentie. Deze beslissing was, gelet op het bepaalde in artikel 14j lid 1 tweede volzin Sr, ten tijde van het bestreden arrest onherroepelijk.

Nu in cassatie ervan moet worden uitgegaan dat ten tijde van het bestreden arrest reeds onherroepelijk de tenuitvoerlegging was gelast van de bij voormeld vonnis voorwaardelijk opgelegde straf, is het in de beslissing van het hof besloten liggende oordeel dat het Openbaar Ministerie ontvankelijk is in de vordering tot tenuitvoerlegging van die voorwaardelijk opgelegde jeugddetentie, onjuist.

Het middel slaagt. De Hoge Raad zal te dien aanzien zelf de zaak afdoen en het Openbaar Ministerie niet-ontvankelijk verklaren in de onderhavige vordering tot tenuitvoerlegging.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de kwalificatie van het bewezenverklaarde en de strafoplegging, alsmede wat betreft de beslissing op de vordering tot tenuitvoerlegging, kwalificeert het bewezenverklaarde als 'handelen in strijd met een in artikel 3 onder B van de Opiumwet gegeven verbod', verklaart het Openbaar Ministerie alsnog niet-ontvankelijk in de vordering tot tenuitvoerlegging van de straf van drie maanden jeugddetentie, voor zover voorwaardelijk opgelegd bij vonnis van de Rechtbank Limburg van 24 december 2013 onder parketnummer 03-659282-13, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak wat betreft de strafoplegging op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-11-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2812

Zaaknummer: 16/00585

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: H.M.W. Daamen

Wetsartikelen: 11 Opiumwet en 14j Sr

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat de niet-ontvankelijkverklaring van verdachte in hoger beroep achterwege moet blijven, getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is evenmin onbegrijpelijk.

Het middel klaagt dat het hof de verdachte, gelet op de bij akte van 25 november 2014 aangebrachte ontoelaatbare beperking in de omvang van het appèl, ten onrechte althans ontoereikend gemotiveerd in zijn hoger beroep heeft ontvangen.

Het arrest van de Hoge Raad van 28 juni 2011, ECLI:NL:HR:2011:BO4030, *NJ* 2013/532, houdt met betrekking tot de consequenties die moeten worden verbonden aan de niet-naleving van artikel 407 Sv doordat bij het instellen van het hoger beroep een ontoelaatbare beperking is aangebracht in de omvang van het beroep, het volgende in:

‘2.6. (...) In het huidige wettelijke stelsel kunnen de partijen in geval van gevoegde zaken als bedoeld in art. 407, tweede lid, Sv de omvang van hetgeen aan het oordeel van de appelrechter is onderworpen zelf beperken doch uitsluitend – binnen de door de wet getrokken grenzen – door middel van de in de door de griffier op te maken akte verwerkte verklaring onderscheidenlijk de verklaring als bedoeld in art. 451a Sv waarmee het rechtsmiddel wordt ingesteld. Daarnaast bestaat tot de aanvang van de behandeling van het hoger beroep de mogelijkheid het hoger beroep geheel of gedeeltelijk in te trekken op de wijze die in de art. 453 en 454 Sv is voorzien. Indien het hoger beroep niet op deze wijze is beperkt, is het gehele in eerste aanleg gewezen vonnis aan het oordeel van de rechter in hoger beroep onderworpen. In dit opzicht komt noch aan de schriftuur houdende grieven noch aan hetgeen de verdachte en het openbaar ministerie ter terechtzitting in hoger beroep daaromtrent verklaren, betekenis toe. Wel kan de rechter de behandeling in hoger beroep concentreren op de door de procespartijen ingebrachte bezwaren en bestaat voor hem de in art. 416 Sv geschapen mogelijkheid de afdoening daarop toe te snijden (vgl. HR 28 juni 2011, LJN BP2709).

Tegen de achtergrond van dat stelsel dient uitgangspunt te zijn dat niet-inachtneming van art. 407 Sv bij het instellen van het hoger beroep moet leiden tot niet-ontvankelijkverklaring van de desbetreffende procespartij in het hoger beroep tenzij het verzuim voor de afloop van de beroepstermijn is hersteld.

Bezwaar van een dergelijke niet-ontvankelijkverklaring in het hoger beroep kan zijn dat de verdachte ook in het geval dat de niet-inachtneming van art. 407 Sv het gevolg is van een vergissing en/of van ontoereikende voorlichting door de justitiële functionarissen, de toegang tot de hogere rechter wordt ontzegd. Daarom ligt het in de rede om te onderzoeken of in dit kader in redelijkheid een herstelmogelijkheid kan worden geboden.

In dat verband moet echter onder ogen worden gezien dat hier verschillende gevallen denkbaar zijn waarbij niet altijd op voorhand evident is of de verdachte zijn beroep zonder de – naar later is gebleken ontoelaatbare – beperking wil doorzetten. De beperking kan immers een gering onderdeel van het bestreden vonnis betreffen, maar ook een belangrijk deel ervan (vgl. de casus van HR 29 maart 1988, NJ 1988/878, en het spiegelbeeld daarvan). Het zonder meer negeren van de beperking – en daarmee het doorzetten van het appel zonder de beperking – zonder de mening van de verdachte daarover te kennen, is daarom niet mogelijk. Het belang van een doelmatige strafrechtspleging brengt wel mee dat een eventueel herstel van een ten onrechte aangebrachte beperking de voortgang van de procedure niet wezenlijk mag belasten.

Een en ander leidt de Hoge Raad uiteindelijk tot het oordeel dat wanneer de verdachte of een door hem op de voet van art. 279 Sv gemachtigde raadsman ter terechtzitting in hoger beroep verschijnt en verklaart het hoger beroep zonder de ten onrechte in de appelakte aangebrachte beperking te willen doorzetten, niet-ontvankelijkverklaring van de verdachte in zijn hoger beroep achterwege moet blijven. Buiten dat geval echter kan de verdachte in zijn ten onrechte partieel ingestelde hoger beroep niet worden ontvangen.'

Het hof heeft terecht geoordeeld dat de beslagbeslissing van de rechtbank niet op de voet van artikel 407 lid 2 Sv van het hoger beroep kan worden uitgezonderd. Het door de verdachte ingestelde hoger beroep – zoals daarna door de verdachte beperkt – voldoet in zoverre niet aan de eisen van artikel 407 Sv.

Blijkens het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep is de raadsman van de verdachte door het hof in de gelegenheid gesteld zijn mening te geven over de omvang van het hoger beroep, waaronder het handhaven van zijn bezwaren tegen de door de rechtbank genomen beslissingen ten aanzien van feit 3. Het hof heeft hetgeen de raadsman daartoe naar voren heeft gebracht, kennelijk en niet onbegrijpelijk opgevat als een verklaring dat de verdachte het hoger beroep zonder de in de 'akte partiële intrekking beroep' ten onrechte aangebrachte beperking wil doorzetten. Gelet daarop getuigt het daarop voortbouwende oordeel van het hof dat niet-ontvankelijkverklaring van de verdachte in zijn hoger beroep achterwege moet blijven, niet van een onjuiste rechtsopvatting en is het evenmin onbegrijpelijk.

Het middel faalt.

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van achttien maanden, waarvan zes maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze zeventien maanden en een week beloopt, waarvan zes maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-11-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2819

Zaaknummer: 16/06295

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.T. Boerlage

Advocaten: S.F.W. van 't Hullenaar

Wetsartikelen: 407 Sv

RECHTSPRAAK

Het hof heeft ten onrechte geen beslissing gegeven op het onrechtmatigheidsverweer van de verdediging.

Het middel klaagt dat het hof geen beslissing heeft genomen op het beroep van de verdediging op strafvermindering ingevolge artikel 359a lid 1 onder a Sv.

De in genoemd proces-verbaal vermelde pleitnota ontbreekt bij de aan de Hoge Raad toegezonden stukken. Daarop is bij het hof nadere informatie ingewonnen. Op grond van die informatie alsmede het voormeld proces-verbaal moet worden aangenomen dat de raadsman van de verdachte op de terechtzitting in hoger beroep het woord heeft gevoerd overeenkomstig de inhoud van een door hem overgelegde pleitnota en dat die pleitnota nadien in het ongerede is geraakt en niet meer ter beschikking zal komen. Gelet daarop gaat de Hoge Raad veronderstellenderwijs ervan uit dat de raadsman ter terechtzitting van het hof heeft aangevoerd hetgeen in de conclusie van de advocaat-generaal onder 6 is weergegeven.

Het hof heeft naar aanleiding van dit verweer geen beslissing gegeven. Mede gelet op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 13 tot en met 17 moet dit verzuim tot cassatie leiden.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 31-10-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2804

Zaaknummer: 16/04132

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: M. Çankaya

Wetsartikelen: 359a Sv

RECHTSPRAAK

Slagende klacht over de afwijzing door het hof van het verzoek tot het horen van getuigen.

Het middel klaagt over de afwijzing van een ter terechtzitting in hoger beroep gedaan verzoek tot het horen van getuigen.

De afwijzing van het verzoek tot het horen van de getuigen door het hof is, gelet op hetgeen aan het verzoek ten grondslag is gelegd, zonder nadere doch ontbrekende motivering niet begrijpelijk.

Het middel is gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Leeuwarden, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 31-10-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2803

Zaaknummer: 16/03420

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.T. Boerlage

Advocaten: G. Spong

Wetsartikelen: 315 Sv en 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Slagende bewijsklacht ter zake van medeplegen van poging tot gekwalificeerde diefstal.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid.

De bestreden uitspraak is niet naar de eis der wet met redenen omkleed, in aanmerking genomen dat uit de bewijsvoering niet zonder meer kan volgen dat de verdachte en zijn medeverdachte zich tezamen en in vereniging de toegang tot de woning gelegen aan het perceel [a-straat 1] hebben proberen te verschaffen met het oogmerk daarin goederen weg te nemen.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 31-10-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2797

Zaaknummer: 16/00560

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: R.I. Takens

Wetsartikelen: 311 Sr

RECHTSPRAAK

Falende klacht omtrent het bestanddeel ‘openlijk’ als bedoeld in artikel 141 Sr.

Advocaat-generaal T.N.B.M. Spronken heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot terugwijzing van de zaak naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat het in de bewezenverklaring vermelde geweld ‘openlijk’ is gepleegd.

De tenlastelegging is toegesneden op artikel 141 lid 1 Sr. Daarom moet de in de tenlastelegging en de bewezenverklaring voorkomende term ‘openlijk’ geacht worden aldaar te zijn gebezigd in dezelfde betekenis als daaraan toekomt in dat artikel. Daarvan is sprake bij geweld dat zich door onverhopen, niet-heimelijk bedreven daden heeft geopenbaard, zodat daardoor de openbare orde is aangerand, zonder dat evenwel is vereist dat ten tijde en ter plaatse van het plegen van het geweld publiek aanwezig was of dat er toen en daar feitelijk vrije toegang en zicht op wat er gebeurde bestond (vgl. HR 13 juni 2006, ECLI:NL:HR:2006:AW3560, *NJ* 2006/345).

Het hof heeft vastgesteld dat het geweld tegen goederen zoals vermeld in de bewezenverklaring heeft plaatsgevonden aan de openbare weg, Laantje zonder Eind, in een gebied dat feitelijk voor het publiek toegankelijk was en bij een locatie waar uitgeprocedeerde gezinnen verblijven in afwachting van hun uitzetting. Het op deze vaststellingen gebaseerde oordeel van het hof dat sprake is van ‘openlijk’ geweld in de zin van artikel 141 Sr, getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is niet ontoereikend gemotiveerd.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-11-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2809

Zaaknummer: 16/00664

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink, E.S.G.N.A.I. van de Griend, A.L.J. van Strien en M.J. Borgers

Advocaten: W.H. Jebbink

Wetsartikelen: 141 Sr